

галъ при татаритѣ и подиръ въ Цариградъ, дѣто молилъ за военна помощъ, за да си възвърне бащиния царски прѣстолъ. Царь Иванъ Александъръ много се тревожилъ отъ прѣбиванието на Шишмана въ столицата на византийцитѣ, та изпратилъ посолство и искалъ отъ послѣднитѣ да му го прѣдадатъ, за да го убие, като въ случай на отказъ ги заплашвалъ съ война. Обаче византийското правителство отказало да прѣдаде бѣжанеца и заявило, че ако царь Иванъ Алесандъръ имъ обяви война, тѣ на драго сърце ще я приематъ и ще помогнатъ на онеправдания Шишманъ да заеме бащиния си царски прѣстолъ. Тѣ сжщеврѣменно му заявили, че много лесно щѣли да го побѣдятъ и детрониратъ, защото българитѣ били раздѣлени на двѣ партии, отъ които едната била за него, Александра, а другата поддържала Шишмана⁶⁵. Отъ това се установява, че голѣма часть отъ българитѣ били за царь Шишмана II и противъ Иванъ Александра, който съ всички срѣдства се стараялъ да запази царския прѣстолъ за себе и за потомството си. Той, подъ влиянието на втората си жена, еврейката Теодора, лишилъ отъ прѣстола най-стария си синъ и законенъ наслѣдникъ Иванъ Срацимиръ и прѣдалъ владѣтелската власть на по-младия си синъ царь Иванъ Шишманъ III. Първиятъ още прѣзъ живота на баща си управлявалъ видинската областъ, а слѣдъ смъртъта му станалъ самостоятеленъ и независимъ владѣтель. Раздѣлението на българската държава на двѣ части съвсѣмъ я отслабило. Тя и безъ това била много слаба и безсилна. Царь Иванъ Александъръ, като прѣдалъ владѣтелската власть на по-младия си синъ, извършилъ сжщата грѣшка, която и царь Симеонъ, и — послѣдствията

⁶⁵ Златарскій В. Н. Въпросъ о произх. бѣлг. царя Ивана-Александра, 18.

* Cantacuz. I, 19, 20. III, 52, 55.

* Михаилъ Асѣнъ умрѣлъ още прѣзъ живота на баща си.